

raztopljen, pomoči vrat nalite in zamašene flaške va-njo in zasuci potem flaško počasi okoli in okoli tako, da se smola od vseh strani lepo vratú prime. Nekteri tergovci Šampanjski napravijo to smolo lepše in svitlejše, da omenjeni zmesi pridenejo še 2 dela gumilaka; gumilak naredi tudi, da se smola ne kruši rada.

Različnost živeža

v raznih krajih sveta.

V nikaki reči ni toliko različnosti kakor v živežu raznih narodov. Slovenec je zadovoljen s svojimi žganjci in s svojim sokom, Lahu se smeja serce, kadar se nasiti s kosčkom polente in z grojzdom, Ind zajme včas med sončnim izhodom in zahodom mervico rajža; al Eskimo si komaj potolaži svojo lakoto z dvajsetimi funti mesa v dnevu in Tatar ga požre v 24 urah svojih štirideset funtov. Kapitan Cochrane (Košran) omenjuje v svojem popotisu še celó, da je neki Tatar v 24 urah celi zadnji del velicega vola pod streho svojega života spravil, zraven pa dvajset funtov mastí pojedel in primerno veliko razbejlenega srovega masla spil. Trem Jakutom, kateri so tudi Tatari, se malo zdí, za kosilo celega severnega jelena (Renntier) do belih kosti oglodati.

V Londonu in Novem Jorku rajtajo po pol funta mesa za človeka na dan, v Parizu šesti dél funta mesa; na Slovenskem, zlasti na Krajskem pride pa kaj majhen drobček funta mesa na enega človeka na dan. Pri vsem tem se pa smejo Slovenci ponašati, da jim daje krompir in sok krepke pesti in prebrisane glave, — žali Bog, da jim jih žganje od leta do leta bolj habi.

Ni tedaj res, da ljudje brez mesa ne morejo shajati, ako le umejo, si živež tako napravljati, da si v njem tečnost nadomestijo, ktera se nahaja v poštem kosu govejega ali družega mesa.

Živež je pa kaj ne enako med ljudmi razdeljen. Tú je siromak, kateri ne premore toliko, da bi svoje otroke kadaj do dobrega nasitil; tam je bogatinec, kateri tlači v svoj želodec vse sladkarije, ktere si more izmišljovati. Na eni strani je Lazar, ktereга glad ni nikoli ugašen, na drugi pa požeruh, kateri v starosti med desetimi in dvajsetimi leti toliko nepotrebneга povžije, da bi 40 „parizarjev“ komaj pripeljali.

Mnogost živeža ljudi je velika, še večja pa je v tem, kako si živež pripravljajo. Brez konca in kraja so čudne sladkarije raznih narodov. Enemu se prilega gobec ali mehki nos neke posebne zverine, drugi bi dali za ikre morskega soma, za ribje želodce, za še ne izvaljene race in piščeta, za morske polže in tiče gnjezda dušo in telo. To vse je zlasti pogoltnim Kitajcom čez vse. Eskimo plava v neizrekljivi sreči, kadar si more namazati svoj golt z lojenimi svečami, s kterimi svetijo na ladijah; Abisinec se upijani s srovim mesom in s srovo kervjo, ktera neki ravno tako upijani, kakor žganje. V Parizu so hotli — še ni davno — nekega raztergati, ko jim je priporočal konjsko meso za živež, al glejte narobe svet! Ko je bila v Parizu leta 1851 velika obertnijska razstava, je prodajal neki gosp. Brechieri kaj okusne potice, paštete in sladčice iz — volovske kervi. Ali bi nas ne obšla skoraj skušnjava, misliti, da je ni umetnosti čez to? Mesna dvopeka (Fleisch-Zwieback), ktera je pglavitni živež severno-amerikanskih mornarjev, je bila tudi v omenjeni razstavi. Bila je kakor rujavkasta torta in v enem samem funtu ima skoraj več živeža, kakor pet funtov navadne mesne hrane. Siamci suše slonovo meso, kakor mi goveje in svinsko meso v dimu. Kuba redí svoje robove (sužnike) s posušenim mesom. S takim mesom kupčujejo v Ameriki zlo in tudi v Evropo so ga začeli že pošiljati. (Dal. sl.)

Življenje človeško.

Življenje človeško se šteje po mnogih skušnjah sploh na 33 let. Četerti del ljudi umerje pred sedmim letom, polovica pred sedemnajstim, in tisti, kateri starost učkajo, naj se srečne štejejo, ker je ta sreča polovici človeškega rodu odrečena.

Od 1000 ljudi le eden doseže sto let, med 100 jih je le 6, kateri doživijo 65 let, in med 500 je le eden, kateri doseže osemdeset let.

Vseh prebivavcov na svetu se šteje okoli 1000 milij., kterih vsako leto umerje 33 milijonov 333,333, vsaki dan 91 tavžent 824, vsako uro 3,730, vsako minuto 60, vsako sekundo pa eden. Ta velika zguba ljudi se pa poravná z ravno tolikšnim številom novo rojenih.

Oženjeni ljudje živijo dalje kakor neoženjeni, najdalje tisti, kateri so v svojem življenji pridni in zmerni v vsem. Veliki ljudje živijo tudi dalje kakor pa majhni. Žensk umerje veliko manj pred petdesetim letom, kakor pa možkih. Zato je toliko starih bab, med kterimi so nektare (Bog obvari, da bi rekli vse), tako sitne in zoperne, da še psa na cesti pri miru ne pusté, čeravno so nektare tercijalke, da je kaj!

Ljudje, kateri so spomladi rojeni, živijo sploh dalje in so tudi močnejši memo tistih, kateri so druge čase na svet prišli. Več ljudi se rodi ponoči kakor podnevi, pa tudi več jih umerje ponoči kakor podnevi.

Poleg „Feierabd.“ Zarnik.

Odperto pisemce „Novicam!“

Vam, drage „Novice“ gré slava, da ste po primernih podukih in svaritvah že marsiktero národno nerodnost in napako odpravile iz šeg in navad Slovencev. Povzdignite enkrat svoj glas tudi zoper najnovejšo in najnerodnejšo hlapčonsko šego: nositi „gate“ čez štébale. Komu se ne „gravža“ ta studna šemarija — toliko bolj, ker po nesnagi in nerodnosti tacih zarobljencov imajo drugi omikani narodi vse Slovence za srovence. Odprite torej „Novice“ tem svojim zaslepljenim narodnim nerodnežem oči, da spregledajo, spoznajo in opusté to svojo tolikanj „nagravžno“ in za vès narod sramotivno šego; pokažite jim vso njeno ostudnost in smešnost v sledečem ogledalu:

„Gate“ čez štébale.

Od nekđaj že so nošne šege ali „mode“

Tú boljš' tam slabši um razodevale;

Pa gerše, kakor „gate“ čez štébale,

Je še ni bilo, in tudi več ne bode.

Za božji čas! kaj ste ob um, prismode:

Te cunje, ki so jih bolhe vse osrale,

Te b' vam „za lepš'“ nad „bote“ mahadrále?!

Alj terka luna vas, alj kaj, prismode?

Kaj misli ptuje od vas v našembi taki?

„So to li cunjarji, ali bolhosjavci,

Alj so še kaj — hujega iztresovavci?!“

In res, kdo b' sodil vas drugač, bedaki?

Saj noše te bi sram blo še cigane,

Vas pa le ni! — alj imate možgane?!

En rojak.

Ozir po svetu.

(Nesreča vojske in sreča mirú). Vilhelm Schulz v svojih nemških bukvah „Rešitev ljudstev vojaškega gospodstva“ šteje armado cele Evrope na 3 milijone vojakov, kateri ob mirnih časih okoli 1000 milijonov gold. stroškov prizadenejo. Deržavni dolgovi vseh evropskih deržav znašajo blizo 25,000 milijonov gld., kterih je sama vojska gotovo 20 milijonov prizadela. Ako se gori imenovanim 1000 milijonom še prišteje 800 milijonov gold. činžev, zuese celi znesek, ki ga armade leto in dan požró, 1800 milijonov gold. Sama vojska v Krimu je požerla